

a péče o ně není naléhavá a nastati může naopak spíše zase případ, že bude třeba znovu zakročit proti otci pro plnění otcovských povinností, v takovém případě bude pak vzhledem na bydliště jeho tento úkon vhodnější a účelněji obstarán soudem tuzemským.

Čís. 8224.

Pozemková reforma.

Soud nemůže rozhodovati o otázce, zda Státní pozemkový úřad byl oprávněn určití přejímací cenu.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, R I 636/28.)

Do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o přejímací ceně za zabrané nemovitosti stěžovatel si vlastník zabraných nemovitostí. Soud první stolice (zemský civilní soud v Praze) stížnosti nevyhověl. **Důvody:** Stížnost není v zákoně odůvodněna. Vlastník deskového statku uplatňuje v ní toliko, že Státní pozemkový úřad nebyl vůbec toho času oprávněn vydati rozhodnutí o přejímací ceně, jejíž správnost, pokud jdeo použití všeobecných předpisů zákonných, se jinak nepopírá. Zákon náhradový ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. přesně vymezuje právo stížnosti vlastníka v ustanovení § 46 (2), podle něhož stížnost může se opíratí jedině o to, že nebylo buď šetřeno zvláštních předpisů vydaných pro určování a vypočítávání přejímací ceny (§ 41 (2) cit. zákona) anebo že nebylo přihlíženo k předpisům § 42 až 45 téhož zákona. Ani toho ani onoho důvodu v tomto případě se stížnost nedovolává. **Rekursní soud** napadené usnesení potvrdil. **Důvody:** Stěžovatel tvrdí, že soud první stolice měl přezkoumati, zda Státní pozemkový úřad byl oprávněn vydati rozhodnutí o přejímací ceně, když je tu o ní dohoda, třeba že podmíněná úpravou otázky budoucích nákladů na duchovní správu v T. Rozhodování ve věcech pozemkové reformy přísluší úřadům správním a jen v případech v zákoně zvláště vytčených jest přikázáno soudům (sb. n. s. čís. 6303). Pokud se týká otázky přejímací ceny, přezkoumávají soudy pouze její výši, již stanovil Státní pozemkový úřad, nejsou však oprávněny rozhodovati o tom, zda platí dohoda o přejímací ceně či zda ji právem určil Státní pozemkový úřad podle § 41 a násl. cit. zák., jak zřejmo z obsahu § 46. Poněvadž pak stěžovatel přiznává, že bylo správně použito §§ 41—45 zák. při stanovení přejímací ceny, právem soud první stolice nevyhověl stížnosti do usnesení určujícího cenu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nelze dovoditi, že by se rozhodování soudu mohlo vztahovati také na otázku, zda Státní pozemkový úřad byl oprávněn přejímací cenu určití, an § 46 přezkum jeho omezuje pouze na otázku, zda ocenění převzatých nemovitostí neodporuje předpisům tam vytčeným.